

Sygn. akt I C 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. W. kwotę 10 065 zł (dziesięć tysięcy sześćdziesiąt pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 7 000 zł od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia zapłaty

- 3 065 zł od dnia 4 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. W. kwotę 5 954,72 zł (pięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 323,34 zł (trzysta dwadzieścia trzy złote trzydzieści cztery grosze) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z/

1. (...)

2. (...)

9 czerwca 2017 r.

Sygn. akt I C 5/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 stycznia 2016 r. powód P. W. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 10065,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7000,00 zł od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3065,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie, powód podał, że w dniu 15 grudnia 2014 r. o godz. 16.45 na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym poszkodowany został powód P. W.. Sprawca zdarzenia B. N., kierujący pojazdem T. (...) o nr rej. (...), na skutek niezachowania należytej

ostrożności uderzył w pojazd kierowany przez powoda. Pojazd sprawcy ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych. Z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe powód udał się następnego dnia do szpitala, gdzie po przeprowadzonych badaniach stwierdzono u niego skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono unieruchomienie odcinka szyjnego w kołnierzu ortopedycznym oraz odbycie wizyty kontrolnej w poradni ortopedycznej. Kontynuując proces leczenia powód zgłosił się w dniu 8 stycznia 2015 r. do lekarza ortopedy, który po przeprowadzonym badaniu u powoda stwierdził utrzymujący się ból kręgosłupa szyjnego, bolesne mięśnie karku i zalecił powodowi w szczególności wykonanie zabiegów rehabilitacyjnych. W dniu 23 stycznia 2015 r. powód odbył również wizytę u lekarza neurologa, który również zalecił mu zabiegi rehabilitacyjne. Zgodnie z zaleceniami powód odbył zabiegi rehabilitacyjne w dniach 2 lutego 2015 r. do 20 lutego 2015 r., po których ponownie odbył wizytę u lekarza neurologa i ortopedy. Powód kontynuowała leczenie dolegliwości związanych z wypadkiem do dnia wniesienia pozwu. Pomimo zastosowanego leczenia powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe związane z wypadkiem. Powód z uwagi na stan zdrowia nie mógł czekać na wizyty lekarskie w ramach publicznej służby zdrowia. Terminy te są, bowiem zbyt odległe, co uniemożliwiałoby przeprowadzenie prawidłowego procesu leczenia. Na koszty leczenia powód wydatkował kwotę 3065 zł. Powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił wypłaty zadośćuczynienia i zwrotu kosztów leczenia. Pomimo złożonego pisma o ponowne rozpatrzenie sprawy pozwany nie zmienił swojego stanowiska. Wobec powyższego powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 10065 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7000,00 zł tytułem zadośćuczynienia od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3065,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że bezspornie w dniu 15 grudnia 2014 r. powód uczestniczył w wypadku drogowym, a pozwany udzielał ochrony gwarancyjnej z ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych dla pojazdu sprawcy kolizji na podstawie zawartej umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany kwestionuje jednak roszczenia powoda, co do wysokości, jak i zasady. Z dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że nieduże uszkodzenia pojazdu, którym podróżował powód świadczą, że siły wygenerowane w wyniku kolizji z pojazdem sprawcy nie były adekwatne do zgłaszanych przez niego cierpień fizycznych i nie mogły spowodować powstania urazów bezpośrednich lub pośrednich struktur anatomicznych ciała. Dodatkowo przedłożona dokumentacja medyczna nie potwierdza, aby w wyniku zdarzenia u powoda doszło do poważnych obrażeń ciała, które skutkować mogły bólem kręgosłupa szyjnego. Same negatywne przeżycia nie mogą w ocenie pozwanego stanowić powstania rozstroju zdrowia i tym samym przeżycia te nie mogą być brane pod uwagę przy rozstrzyganiu o przyznaniu zadośćuczynienia pieniężnego. Opisane w dokumentacji medycznej dolegliwości tj. uraz kręgosłupa szyjnego powstaje w wyniku nagłego odchylenia się, skręcenia głowy przy prędkościach oraz siłach zderzeniowych większych niż te, które występowały w przedmiotowym zdarzeniu. Biorąc pod uwagę powyższe pozwany kwestionuje, aby w przedmiotowym zdarzeniu powód doznał krzywdy w postaci obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia. Pozwany kwestionuje także roszczenie powoda dotyczące zwrotu kosztów leczenia w kwocie 3065,00 zł. Doznane obrażenia ciała nie wymagały wizyt rehabilitacyjnych i lekarskich. Ponadto z przedstawionej dokumentacji nie wynika czy udzielone usługi medyczne miały związek z przedmiotowym zdarzeniem czy też ze znacznymi zmianami zwyrodnieniowymi występującymi u powoda. Pozwany kwestionuje również roszczenie powoda dotyczące ustawowych odsetek, ponieważ strona pozwana nie była i nie jest w opóźnieniu wobec powoda w myśl art. 481 k.c. W ocenie strony pozwanej ewentualne roszczenie odsetkowe należy się powodowi od daty wyrokowania, a nie od daty określonej w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2014 r. o godz. 16.45 na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym poszkodowany został powód P. W.. Sprawca zdarzenia B. N., kierujący pojazdem T. (...) o nr rej. (...), na skutek niezachowania należytej ostrożności uderzył w pojazd kierowany przez powoda. Pojazd sprawcy ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych.

Dowód:

oświadczenie sprawcy wypadku,

Wieczorem powód zaczął odczuwać bóle głowy i nudności. Z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe powód udał się następnego dnia do Ambulatorium Chirurgicznego przy ul. (...) we W., gdzie po przeprowadzonych badaniach stwierdzono u niego skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono unieruchomienie odcinka szyjnego w kołnierzu ortopedycznym przez trzy tygodnie oraz odbycie wizyty kontrolnej w poradni ortopedycznej.

Dowody:

karta informacyjna Ambulatorium Chirurgicznego przy ul. (...) we W. nr 54/393 k. 14

skierowanie do pracowni Rtg k. 15

zeznania świadka B. W. (1) k.68

Powód zgłosił się w dniu 8 stycznia 2015 r. do lekarza ortopedy, który po przeprowadzonym badaniu u powoda stwierdził utrzymujący się ból kręgosłupa szyjnego, bolesne mięśnie karku i zalecił powodowi zabiegi rehabilitacyjne oraz wykonanie RTG czynnościowego kręgosłupa, kontrolę w poradni ortopedycznej. W dniu 23 stycznia 2015 r. powód odbył wizytę u lekarza neurologa, który rozpoznał u powoda stan po skrzywieniu kręgosłupa szyjnego, bólowy zespół korzeniowy szyjny. Powód zgłaszał bóle karku i lewej kończyny górnej. W badaniu neurologicznym stwierdzono bolesność z bólowym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego bez innych objawów ubytkowych oraz zalecono fizykoterapię. Zgodnie z zaleceniami powód odbył zabiegi rehabilitacyjne w dniach od 2 lutego 2015 r. do 20 lutego 2015 r. Powód odbył wizytę kontrolną u lekarza ortopedy w dniu 19 marca 2015 r. oraz wizytę kontrolną u lekarza neurologa w dniu 20 marca 2015 r.

Dowody:

karta informacyjna z dnia 8 stycznia 2015 r. k. 16

skierowanie na fizykoterapię z dnia 8 stycznia 2015 r. k. 17

karta informacyjna z dnia 23 stycznia 2015 r. k. 18

skierowanie na fizykoterapię z dnia 23 stycznia 2015 r. k. 19

zlecenie zabiegów rehabilitacyjnych z dnia 26 stycznia 2015 r. k. 20

karta zabiegów rehabilitacyjnych k. 21

zaświadczenie z dnia 20 lutego 2015 r. k. 22

zaświadczenie z rehabilitacji z dnia 20 lutego 2015 r. k. 23

karta informacyjna z dnia 19 marca 2015 r. k. 24

karta informacyjna z dnia 20 marca 2015 r. k.25

karta informacyjna z dnia 4 sierpnia 2015 r. k.26

zaświadczenie lekarskie z dnia 21 sierpnia 2015 r. k. 27

zeznania świadka B. W. (1) k.68

przesłuchanie powoda k. 121

Przedmiotowe zdarzenie niekorzystnie wpłynęło na stan fizyczny powoda. Od czasu wypadku powód miał problemy ze snem. Podczas jazdy samochodem odczuwa obawę przed powtórzeniem się sytuacji wypadkowej. Po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości w okolicach szyi, dokuczały mu bóle głowy oraz sztywnienia karku. Powód zmuszony był znacznie ograniczyć aktywność fizyczną. Z uwagi na wykonywaną pracę w charakterze trenera piłki nożnej oraz studia na Akademii Wychowania Fizycznego doznane urazy utrudniały mu wykonywanie obowiązków zawodowych oraz zaliczanie egzaminów sprawnościowych. Powód do końca stycznia 2015 r. musiał szukać zastępstw w prowadzeniu treningów piłkarskich. Natomiast do końca lutego 2015 r. nie brał udziału w zajęciach fizycznych na uczelni. Nie mógł również pomagać rodzicom w pracach fizycznych w gospodarstwie. Obecnie kontynuuje studia doktoranckie w Katedrze Fizjologii i Biochemii Akademii Wychowania Fizycznego, zamierza rozpocząć działalność gospodarczą tj. studio treningowe. Z tytułu prowadzenia treningów osiąga dochód w wysokości 300-400 zł miesięcznie.

Dowody:

zeznania świadka B. W. (1) k. 68

przesłuchanie powoda k. 121

Powód wydatkował na leczenie oraz rehabilitację kwotę 3065,00 zł. Na koszty te składa się zakup w dniu 16 grudnia 2014 r. kołnierza szyjnego (35,00 zł), wykonanie Rtg czynnościowego kręgosłupa szyjnego w dniu 24 marca 2015 r. (30,00 zł), dwie konsultacje neurologiczne (340,00 zł), dwie konsultacje ortopedyczne (340,00 zł), fizykoterapia (2010,00 zł), konsultacja neurologiczna (140,00 zł), konsultacja ortopedyczna (170,00 zł).

Dowody:

faktura Vat nr (...) k. 39

faktura nr (...) k. 40

faktura nr (...) k. 41

rachunek nr (...) k. 42

rachunek nr (...) k. 42

Pismem z dnia 09 stycznia 2015 r. powód zgłosił swoje roszczenie stronie pozwanej, wnosząc o wypłatę kwoty 20000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 35,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Strona pozwana w dniu 13 marca 2015 r. odmówiła przyznania powodowi zadośćuczynienia i odszkodowania kwestionując istnienie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Pismem z dnia 17 kwietnia 2015 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela, wnosząc o zmianę decyzji, a także zgłosił roszczenie z tytułu poniesionych kosztów leczenia i rehabilitacji w kwocie 2720 zł. Pismem z dnia 22 września 2015 r. powód dodatkowo zażądał kwoty 310,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pomimo złożonego odwołania strona pozwana nie zmieniła swojego stanowiska.

Dowody:

zgłoszenie szkody z dnia 9 stycznia 2015 r. k. 29-30

pismo strony pozwanej z dnia 4 lutego 2015 r. k. 31

pismo strony pozwanej z dnia 13 marca 2015 r. k. 32

pismo powoda z dnia 17 kwietnia 2015 r. k. 33-34

pismo powoda z dnia 22 września 2015 r. k. 35-37

pismo strony pozwanej z dnia 12 października 2015 r.k. 38

akta szkody

Biegli sądowi z zakresu ortopedii S. G. i neurologii A. D. stwierdzili u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego, bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym, bez objawów korzeniowych mający związek z wypadkiem z dnia 15 grudnia 2015 r., a także początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią bez związku z urazem. W wyniku przebytego urazu powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 % pkt. 89 a wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 oraz załącznika do wyżej wymienionego rozporządzenia- ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W wyniku wypadku w mechanizmie smagnięcia biczem doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł przykręgosłupowych, co spowodowało okresowe zaburzenie ruchomości kręgosłupa szyjnego. Po zastosowaniu leczenia przywrócono dobrą funkcję ruchową kręgosłupa szyjnego. W przyszłości nie dojdzie do nowych zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu.

Dowody:

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. k. 77-79

opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii A. D. k. 95-98

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2003 Nr 124 poz 1152) w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się

mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych (art. 436 § 2 k.c.). Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu, jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, *Palestra* 1963, z. 9).

Bezspornie w dniu 15 grudnia 2014 r. powód uczestniczył w wypadku drogowym, a pozwany udzielał ochrony gwarancyjnej z ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych dla pojazdu sprawcy kolizji na podstawie zawartej umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana zakwestionowała jednak roszczenia powoda, co do wysokości, jaki i zasady. Strona pozwana zarzuciła, że z dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że nieduże uszkodzenia pojazdu, którym podróżował powód świadczą, że siły wygenerowane w wyniku kolizji z pojazdem sprawcy nie były adekwatne do zgłaszanych przez niego cierpień fizycznych i nie mogły spowodować powstania urazów bezpośrednich lub pośrednich struktur anatomicznych ciała.

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art. 444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest, bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno, jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powód w wyniku wypadku z dnia 14 grudnia 2015 r. doznał skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa tj. uszkodzeń ciała w rozumieniu art. 444 k.c. Rozpoznanie powyższych urazów, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkiem w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną, opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G. i neurologii A. D., a także zeznaniami świadków B. W. (2) i dowodem z przesłuchania powoda.

Powyższe dowody Sąd uznał za spójne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd podzielił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii A. D. oraz ortopedii S. G., jako fachowy i przekonujący. Dokonując oceny opinii biegłych, Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane zostały w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Opinie nie były również kwestionowane przez strony.

Powyższe okoliczności uzasadniały słuszność roszczeń powoda, co do zasady. Pozostawało, zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle kryteriów ukształtowanych w orzecznictwie. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie

i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r. I A Ca 1146/06 LEX nr 446225). Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Zdaniem Sądu, uwzględniając wszelkie powyższe kryteria, zasadne będzie przyznanie powodowi zadośćuczynienia w wysokości 7000,00 zł.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii S. G. i neurologii A. D. stwierdzili u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego, bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym, bez objawów korzeniowych mający związek z wypadkiem z dnia 15 grudnia 2015 r., a także początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią bez związku z urazem. W wyniku przebytego urazu powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 % pkt. 89 a wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 oraz załącznika do wyżej wymienionego rozporządzenia- ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powód doznał typowego urazu z mechanizmu „smagnięcia biczem”. Przy niezbyt znacznych siłach działających w tego typu wypadkach, gdy nie dochodzi do złamań kręgowych wyładowują się one na aparacie mięśniowo- więzadłowym kręgosłupa szyjnego. Uraz taki określany jest, jako uraz przyśpieszeniowo- opóźnieniowy. Może on wywoływać zarówno uszkodzenie struktur kręgosłupa jak i zaburzać funkcjonowanie układu nerwowego. Uszkodzenie może dotyczyć układu kostnego jak i tkanek miękkich. Postępowania w takich przypadkach polega na czasowym odciążeniu kręgosłupa szyjnego przez stosowanie kołnierza ortopedycznego, a następnie zaleca się zabiegi fizyko rehabilitacyjne, z których najbardziej istotne to krioterapia miejscowa, tens, laser i ćwiczenia. U powoda był stosowany kołnierz ortopedyczny. Powód odbył również leczenie rehabilitacyjne, po którym nastąpiła znaczna poprawa stanu klinicznego. Leczenie powoda nie było długotrwałe i nie wiązało się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi. Było ono jednak celowe i uzasadnione. Rokowania dla pełnego odzyskania sprawności organizmu powoda są korzystne.

Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić okoliczność, że przed wypadkiem powód był osobą młodą, sprawną fizycznie, aktywną ruchowo. Po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości w okolicach szyi, dokuczały mu bóle głowy oraz sztywnienia karku. Powód zmuszony był znacznie ograniczyć aktywność fizyczną, co było trudne w sytuacji wykonywania pracy w charakterze trenera piłki nożnej oraz studiów na Akademii Wychowania Fizycznego. Doznane urazy utrudniały mu wykonywanie obowiązków zawodowych oraz zaliczanie egzaminów sprawnościowych.

W ocenie Sądu wysokość przyznanego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu. Wysokość zadośćuczynienia uwzględnia rodzaj doznanych obrażeń ciała, długotrwałość leczenia i rehabilitacji, nasilenie cierpień, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i zawodowym powoda, wiek i płeć powoda, a także fakt wyłączenia powoda z normalnego życia przez okres kilku miesięcy. Procentowo ustalony uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 1 % miał, zatem jedynie pomocnicze znaczenie.

Rolą zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie w kwocie 7000,00 zł pozwoli powodowi zrekompensować krzywdę, jakiej doznał w wyniku wypadku, nie będzie przy tym prowadzić do bezzasadnego wzbogacenia powoda.

Roszczenie powoda w zakresie żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów leczenia znajdowało uzasadnienie w treści art. 444§1 k.c. zgodnie, z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz 223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9 poz 147).

Zasądzona kwota tytułem zwrotu kosztów leczenia w łącznej wysokości 3065,00 zł. uwzględnia wydatki na zakup w dniu 16 grudnia 2014 r. kołnierza szyjnego (35,00 zł), wykonanie Rtg czynnościowego kręgosłupa szyjnego w dniu 24 marca 2015 r. (30,00 zł), dwie konsultacje neurologiczne (340,00 zł), dwie konsultacje ortopedyczne (340,00 zł), fizykoterapię (2010,00 zł), konsultację neurologiczną w dniu 4 sierpnia 2015 r. (140,00 zł), konsultacją ortopedyczną w dniu 21 sierpnia 2015 r. (170,00 zł). Koszty te wynikają z przedstawionych przez powoda faktur imiennych i rachunków, które były w ocenie Sądu celowe i konieczne. Leczenie w gabinetach prywatnych zamiast w ramach NFZ było, bowiem uzasadnione ze względu na czas oczekiwania na wizytę lekarską i rehabilitację, co ma istotny wpływ na wynik leczenia.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. Zgodnie z przywołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód domagał się zasądzenia należnego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Nie jest sporne, że powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 9 stycznia 2015 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 7000,00 zł powód mógł domagać się odsetek od dnia 15 lutego 2015 r., a w odniesieniu do kwoty 3065,00 zł od dnia wniesienia pozwu. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził kwotę 10065,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7000,00 zł od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3065,00 zł od dnia 4 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty uwzględniając zmianę treści art. 481 k.c, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 r.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na kwotę 5954,72 zł zasądzoną od strony pozwanej na rzecz powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 504,00 zł, kwota 4817 zł kosztów zastępstwa procesowego, kwota 500 zł zaliczki na wydatki, kwota 133,72 zł kosztów dojazdu na rozprawę w dniach 18 marca 2016 r. i 9 czerwca 2017 r.(4x 40 km x 0,8358 zł). Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1800).

Jednocześnie Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 323,34 zł tytułem wydatków na opinię biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.